

3. Semipelagianorum errores de merito, vide MERTUM, num. 4, et ORATIO, num. 3.

SENECA PELAGIANUS.

1. Senecæ cujusdam errores a Pelagio hausti, prol. 6, cap. 6, num. 22.

SERMO.

1. Quid sit sermo sapientiæ et scientiæ, prol. 3, cap. 5, a num. 2.

SEVERINUS ET SEVERUS.

1. Severinus in Scotia Pelagii hæresim extinctam suscitavit, prol. 6, cap. 1, num. 25.
2. Severus Sulpitius an Semipelagianorum errore sit deceptus incertum; Catholicum obiisse constat, proleg. 5, cap. 5, a num. 33.

SIXTUS ROMANUS.

1. Sixtus; Pontifex Romanus, ante Pontificatum et in illo Pelagianorum accerrimus hostis, proleg. 6, cap. 1, num. 13. Quinam liberi ei falso ascripti, ibid.

SPES.

1. Spes est donum gratiæ gratum facientis, prol. 3, cap. 4, num. 15.
2. Spem theologiam actualem esse actum voluntatis vera sententia docet, lib. 2, cap. 12, num. 2. Quid de spe senserit Pelagius? ibidem, num. 3.
3. Spei actus ad salutem necessarius absque supernaturali gratiæ auxilio dari nequit, ibid., num. 5. In sua substantia et specie est supernaturalis, ibid., num. 9. Illius objectum explicatur, ibidem, num. 10.
4. Quomodo concurrat ex parte objecti spei, absentia boni sperati, lib. 2, cap. 12, num. 11.
5. Voluntas spe naturali potest tendere in beatitudinem per actum fidei infusæ vel acquisitæ cognitæ, lib. 2, cap. 12, num. 14.
6. Hæc spes specie distinguitur a supernaturali infusa, unde sumit hanc distinctionem, ibid., num. 15.
7. Spes alicujus boni necessario supponit amorem concupiscentiæ ejusdem, in eodem ordine, lib. 2, cap. 13, num. 12.
8. Spei habitus non manet in patria formaliter sub ratione et denominatione spei; sed ut habitus, seu principium amandi et fruendi beatitudine, lib. 2, cap. 13, num. 25.
9. Amittaturne spes per odium vel nolitionem beatitudinis, in utramque partem discutitur, ibidem. Non amittitur per præsumptionem, ibidem.
10. Spes supernaturalis et amor concupiscentiæ ab eodem habitu eliciuntur, lib. 2, cap. 13, num. 24.

STATUS.

1. Status variæ acceptiones, prolegomen. 4, cap. 1, num. 1. Status nomen beatitudini præcipue convenit, ibid., num. 2.
2. Status puræ naturæ quid includat, prolegomen. 4, cap. 1, num. 3. In quo consistat illius ratio, prolegomen. 4, cap. 2, num. 3, distinctus est ab statu integræ naturæ, ibid., num. 2.
3. Status innocentiae et justitiæ originalis idem est, proleg. 4, cap. 3, num. 1.
4. Status innocentiae quid addat ultra puræ et integræ naturæ statum, proleg. 4, cap. 3, per totum.

5. Status innocentiae quibus modis accipiatur, prolegomen. 4, cap. 3, num. 2. Excellentia hujus status expenditur, ibid., a num. 3.
6. Status naturæ integræ vel originalis justitiæ ex se non ordinat hominem ultra naturalem finem, prolegomen. 4, cap. 4, num. 4, juncto, cap. 3, num. 3.
7. Status integræ naturæ distinctus et separabilis est ab statu gratiæ, ibidem, num. 5. Status gratiæ et naturæ integræ nunquam de facto fuerunt separati, ibid., num. 6.
8. Status gratiæ secundum legem ordinariam est veluti fundamentum status innocentiae, prolegomen. 4, cap. 5, num. 3, et cap. 6, num. 9. Status innocentiae addit aliquam perfectionem a gratia distinctam, ibid., num. 2 et 5.
9. Status naturæ lapsæ inveniri potest in homine in quolibet statu condito, prolegomen. 4, cap. 6, num. 2. Per culpam moralem contrahitur, ibid., num. 1.
10. Status naturæ lapsæ non semper includit statum peccati, sed defectum integritatis naturæ ex culpa contractum, proleg. 4, cap. 6, num. 3. Status naturæ lapsæ comparatur cum reliquis, ibidem, a num. 6.
11. Status naturæ integræ, seclusa innocentia de potentia absoluta, comparabilis est cum statu naturæ lapsæ, proleg. 4, cap. 6, num. 8: secus tamen de potentia ordinaria, ibidem, num. 9.
12. Status puræ naturæ, excepto peccato, non differt ab statu naturæ lapsæ, proleg. 4, cap. 8, num. 14 et 15.
13. In statu puræ naturæ non diceretur homo vulneratus neque nudatus; secus in statu naturæ lapsæ, ibid., num. 20.
14. An plures in statu puræ naturæ mali forent, quam in statu naturæ lapsæ sunt, proleg. 4, cap. 9, num. 14 et 15.
15. Status innocentiae vel naturæ integræ ex gratuito privilegio esset expers erroris, lib. 1, cap. 1, num. 4. Utrum omnes naturales veritates collective attingeret, incertum. Pars negans verisimilior, ibid.
16. Status innocentiae nullam admitteret ignorantiam, lib. 1, cap. 1, num. 17.
17. In statu naturæ lapsæ nihil homines posse operari quod peccatum non sit, hæreticum dogma, lib. 1, cap. 3, num. 2.
18. Status naturæ lapsæ et puræ naturæ duplex differentia, lib. 1, cap. 28, num. 4, et 5.
19. Status naturæ integræ haberet omnes naturales virtutes per accidens infusas, lib. 1, cap. 38, n. 1. Propterea tunc non acquirerentur, ibid.
20. Status. Vide ADAM, num. 2. Vide ACTUS NATURALIS, num. 2 et 3.

SUPERNATURALITAS.

1. Supernaturalitas. Vide ACTUS SUPERNATURALIS. Vide FIDES.

T

TEMASIIUS.

1. Temasii et Jacobi ad Augustinum epistola, in ejus lib., cap. 16.

TENTATIO.

1. Tentationes a nobis avertere Deum in retributionem boni usus arbitrii, credebant Semipelagiani, prolegomen. 5, cap. 6, num. 18.

TOLERANTIA PERSECUTIONUM.

1. Tolerantia persecutionum propter justitiam, octava beatitudo est, lib. 2, cap. 22, num. 18. In quibus virtutum actibus consistat, ibidem, num. 19.

TRINITAS.

1. Trinitas est vera gratia increata, prolegomen. 3, cap. 3, num. 4.

U

UNIO.

1. Unio hypostatica an gratia dici possit? proleg. 3, cap. 2, num. 11.

V

VERBUM.

1. Personalitas divini Verbi naturæ humanæ unita gratia dici potest, prolegomen. 3, cap. 3, num. 3.

VERITAS.

1. Veritas divina quomodo sit ratio cognoscendi omnes veritates extra se, proleg. 2, cap. 9, num. 9.
2. Veritas creata nulla datur absque voluntate Dei, ibid., num. 8.
3. Utrum, et quomodo gratia necessaria sit ad omnes veritates cognoscendas, lib. 1, cap. 1, a n. 1, latissime.

VINCENTIUS.

1. Vincentius Lyrinensis inter Semipelagianos immerito censetur, prolegomen. 5, cap. 5, num. 18.

VIOLENTUM.

1. Violentum quid sit, et in quo a coacto distinguitur, proleg. 1, cap. 1, num. 4.

VIRGINITAS.

1. Virginitas matrimonio potior est, in lib. Augustini, cap. 10.
2. Virginitas moraliter honesta, an dari queat sine gratiæ auxilio? libro 1, cap. 37, num. 19.

BEATA VIRGO.

1. Beata Virgo, a peccato originali præservata, gratiam simul cum natura adeptæ est, prolegomen. 4, cap. 1, num. 13. In statu naturæ integræ concepta, proleg. 4, cap. 2, num. 4.
2. Hæc integritas personalis non originalis fuit, proleg. 4, cap. 3, num. 1. Licet habuerit integritatem naturæ, non habuit omnia privilegia status innocentiae, ibid., num. 16.
3. Beatam Virginem peccatum actuale non commisisse Ecclesia tenet, proleg. 6, cap. 2, num. 16.

VIRTUS.

1. Virtutes omnes possunt ex charitate diligi, lib. 1, cap. 5, num. 15.
2. Virtutes morales quo pacto non dentur sine charitate, lib. 1, cap. 38, num. 4.
3. Virtutes morales in gradu perfecto acquiri nequeunt sine gratiæ auxilio, ibidem, num. 8 et 11. Nec etiam omnes simul sine gratia acquiri possunt, lib. 1, cap. 38, num. 12.

2. Tentatio non mutat speciem aut motivum actus, lib. 1, cap. 22, num. 12.
3. Tentatio quænam gravis aut levis dicatur, lib. 1, cap. 23, num. 2. Tentatio eadem potest uni esse gravis, alteri levis, ibidem. Tentationum genera tria, ibid., num. 3. Tentatio variis modis vinci potest, ibid., num. 4.
4. Tentationes omnes vinci posse sine Dei auxilio, error fuit Pelagii, lib. 1, cap. 23, num. 7.
5. Tentatio quælibet levis in particulari secundum se sine peculiariter Dei auxilio vinci potest, lib. 2, c. 23, num. 13.
6. Tentatio quælibet gravis vinci nequit sine speciali Dei auxilio, lib. 1, cap. 24, num. 8. Non requiritur tamen gratia sanctificans, ibid., num. 16.
7. Tentatio levis non obligat hominem ex præcepto ad orandum; obligat vero gravis, juxta multorum sententiam, lib. 1, cap. 24, num. 19.
8. Gravem tentationem necessitare voluntatem ad peccandum, erravit Baius, lib. 1, cap. 23, num. 1 et 2.
9. Ad vincendam tentationem gravem quænam gratia requiratur, ibid., num. 20.
10. Ad vincendam gravem tentationem necessitas gratiæ provenit ex impotentia non physica sed morali liberi arbitrii in statu naturæ lapsæ, lib. 1, cap. 24, num. 28.
11. Tentatio gravis requirit temporis moram, lib. 1, cap. 24, num. 34.
12. Tentatio etiam contra præceptum negativum an vinci possit sine positivo actu voluntatis, lib. 1, cap. 24, num. 41.

TESTAMENTUM.

1. Novi Testamenti excellentia, in lib. Augustini, c. 5, ad fidem.

THEOLOGIA.

1. Theologia comparatur sine speciali auxilio gratiæ, prolegomen. 3, cap. 5, num. 8.

D. THOMAS.

1. D. Thomæ pro tuenda gratia labor. Ejus Encomium, prolegomen. 6, cap. 6, num. 28.

TIMOR.

1. Timoris multiplex acceptatio, lib. 2, cap. 22, n. 1.
2. Timor gehennæ vel amittendi supernaturalem beatitudinem, est actus supernaturalis, lib. 3, cap. 13, num. 13.
3. Timor donum Spiritus Sancti actuale, significat timorem, reverentialem divinæ Majestatis, lib. 2, cap. 21, num. 18 et 22. Ut sic est donum a cæteris distinctum, ibid.
— In beatis manet, ibidem, num. 22.
— In materia humilitatis ac temperantiæ versatur, ibidem.
4. Timor Dei servilis non est doni Spiritus Sancti actus, lib. 2, cap. 11, num. 20. Si quando timor Dei servilis etiam honestus dicitur donum Spiritus Sancti, tunc sumitur in lata significatiene doni, vel causaliter, ibid., num. 21.
5. Actualis timor filialis et initialis non est donum Spiritus Sancti, neque ab speciali habitu doni timoris elicitur, sed a virtute charitatis, lib. 2, c. 21, num. 21.
6. Timor filialis et initialis solum differunt tanquam perfectum et imperfectum in eadem specie, ibidem.

4. Virtutes connexæ in eodem subjecto facilius operantur, ibidem, num. 9.
5. Status naturæ integræ haberet omnes naturales virtutes per accidens infusas, lib. 1, cap. 38, n. 1.
6. Virtutes infusæ ad quam speciem qualitatis spectent, lib. 2, cap. 9, num. 3.
7. Virtutes nobiliores quam theologicæ dari nequeunt, lib. 2, cap. 21, num. 25.

VITA, ET VITALIS.

1. Vitam æternam esse homini et Angelo connaturalem, ex vi solius naturæ et operationum ab illa procedentium sentit Baius, proleg. 6, cap. 2, n. 5.
2. Non repugnat actum vitalem esse quoad substantiam, supernaturalem, lib. 2, cap. 9, num. 1.
3. Vitalis an auctor extiterit hæresis Semipelagianorum, proleg. 5, cap. 5, num. 5.

VITIUM.

1. Vitium omne non est omni virtuti contrarium, lib. 1, cap. 7, num. 14.

VOCATIO.

1. Vocatio est prima gratia, proleg. 3, cap. 6, num. 12. Variis nominibus significatur, ibidem.
2. Vocationis nomine quid Faustus Semipelagianus intelligat, proleg. 5, cap. 5, num. 31.
3. Vocationis congruitatem in quo constituent Patres? proleg. 2, cap. 5, num. 16.
4. Quid si vocatio divina? libro 2, cap. 3, num. 17.

VOLUNTAS ET VOLUNTARIUM.

1. Voluntas necessitatem non coactionem pati potest, proleg. 1, cap. 1, num. 5.
2. Voluntas qua potentia passiva, non est libera, proleg. 1, cap. 2, num. 4.
3. Voluntas est causa completa et proxima suorum actuum, proleg. 1, cap. 2, num. 11. Si cognitio intellectus in actus voluntatis influat effective, proxime et complete, libera non dicitur, nisi post cognitionem, ibid.
4. Voluntas non est proxime et simpliciter libera ad actus supernaturales; fit tamen talis per habitus infusos, vel auxilium supernaturale, lib. 1, cap. 2, num. 11.
5. Voluntas in actu primo cum omnibus ad agendum requisitis libera adhuc est, proleg., 1, cap. 2, n. 15, et cap. 3, num. 4.
6. Voluntas Dei ad concurrendum cum creata est conditionata, proleg. 1, cap. 3, num. 16.
7. Voluntas etiam naturaliter sæpe necessario operatur, proleg. 1, cap. 4, n. 1. A nulla causa creata proposito objecto indifferenter cum pleno rationis usu necessitari potest, ibid.
8. Voluntas ad actus elicitos absolute cogi non potest a Deo, proleg. 2, cap. 4, num. 1 et 20. Potest tamen necessitari quoad speciem et exercitium, etiam stante iudicio de objecto indifferente, ibid., a num. 9. Hæc necessitas a Patribus coactio et violentia interdum dicitur, ibid., num. 20. Hæc necessitas induci potest a Deo per qualitatem impressam ab actu distinctam, proleg. 1, cap. 5, a num. 1. Hæc qualitas permanens vel transiens esse potest, ibid., num. 5.
9. Voluntas solum a Deo, vel a seipsa effective mutari potest, proleg. 1, cap. 5, num. 8.

10. Voluntas nulla indita qualitate a Deo immediate necessitari valet, proleg. 1, cap. 5, num. 9. Non per solam voluntatem ipsius Dei, ibidem, a num. 14. Non per eundem concursum, quo libere operatur, ibidem, a num. 13. Sed per alium alterius rationis, ibid., num. 20.
11. Voluntas creata ad suum actum suspendendum non indiget Dei concursu, proleg. 1, cap. 3, num. 19 et 25.
12. Voluntas creata necessitari nequit, nisi impediatur potestas ad suspendendum suos actus, proleg. 1, cap. 5, num. 26. Potens simul est ad actus appositos eliciendos, illos tamen simul elicere non valet, ibid.
13. Voluntas in eodem instanti quo elicit actum, illo carere nequit, proleg. 1, cap. 6, num. 10.
14. Voluntas divina est prima radix effectuum liberorum, proleg. 1, cap. 6, num. 30. Non solum voluit ut causæ liberæ actus exercerent, sed etiam ut libere id facerent, ibid.
15. In quam partem hic et nunc positus omnibus ad agendum requisitis, voluntas sit inclinatura, Deus ab æterno præscivit, proleg. 2, cap. 1, num. 6.
16. Voluntatem natura sua non esse determinatam ad malum, de fide est, proleg. 2, cap. 5, num. 8, et prolegom. 5, cap. 7, a num. 2.
17. Voluntas divina dandi gratiam disposito distincta est a voluntate dandi auxilium, proleg. 2, cap. 8, num. 4.
18. Voluntatem hominis esse potentiam pure passivam assertit Lutherus, proleg. 5, cap. 7, num. 3.
19. Voluntas regulariter non cadit, nisi præcedente defectu in intellectu practico, lib. 1, cap. 2, n. 14.
20. Voluntas creata non indiget physica prædeterminatione ad actus liberos, lib. 1, cap. 9, num. 3.
21. Voluntas cum generali concursu naturali potest bene moraliter operari, lib. 1, cap. 9, num. 5.
22. Voluntatis motio potest esse per modum habitus vel qualitatis transeuntis, lib. 1, cap. 9, num. 7.
23. Voluntas, positus æqualibus bonis et æqualiter consideratis, potest quodlibet libere eligere, lib. 1, cap. 12, num. 15.
24. Deficere possit voluntas, quin præcedat error in intellectu, lib. 1, cap. 12, num. 18 et 19.
25. Voluntas non obedit intellectui despotice, sed politice, lib. 1, cap. 12, num. 19.
26. Voluntatem credendi, sicut oportet, nullus habere potest sine supernaturali gratia Dei excitante et adjuvante, lib. 2, cap. 3, num. 2 et 10.
27. Voluntas credendi a qua fides divina procedit, prava esse nequit, neque ob extrinsecum finem malum haberi potest, lib. 2, cap. 3, num. 14.
28. Non solum voluntas credendi, sed initium ejus est specialis gratia Dei, lib. 2, cap. 3, num. 16.
29. Viribus naturæ potest dari aliqua voluntas credendi, et quænam illa sit, lib. 2, cap. 10, n. 3 et 6.
30. Voluntas credendi Catholici habet diversam rationem objectivam a voluntate credendi hæretici, lib. 2, cap. 11, num. 35.
31. Voluntatis actus. Vide ACTUS, num. 2 et 3.
32. Voluntas. Vide CONCURSUS.
33. Voluntarium quid sit, proleg. 1, cap. 1, num. 5.

VULNUS.

1. Vulnus ignorantie quid abstulerit? lib. 1, cap. 1, num. 19.
2. Vulnus ignorantie plus læsit intellectum practicum quam speculativum, lib. 1, cap. 2, num. 14.

Z

ZOSIMUS.

3. Carentia donorum et auxiliorum specialium est privatio et vulnus in statu naturæ lapsæ, non ita in puris naturalibus, lib. 1, cap. 1, num. 7.
4. Quo sensu verum sit hominem fuisse in naturalibus vulneratum, prolegom. 4, cap. 8, num. 19.
5. In statu puræ naturæ non diceretur homo vulneratus, neque nudatus; secus in statu naturæ lapsæ, prol. 4, cap. 8, num. 20.

1. Zosimus, Romanus Pontifex, Pelagii et Cœlestii errores secundo damnavit, proleg. 6, cap. 1, num. 4. Cum Innocentio concinit in doctrina de Gratia, ibidem, num. 5.

